

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. II

Florida • Georgia • Hawaii • Idaho • Illinois • Indiana • Iowa • Kansas

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. II

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 04

*Florida, Georgia, Hawaii, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa,
Kansas. Die tweede skof van die Amerikaanse oortog; die
gedeelde Arktiese proloog word hier volledig behou, ingevou
vir wie die reeks in volgorde lees.*

Hoofstuk Nul — gedeelde opening

*Hierdie openingshoofstuk word deur al ses volumes van Women
of the United States gedeel. Dit word hier volledig weergegee en
ingevou sodat die reeks sonder herhaling in volgorde gelees kan
word.*

HOOFSTUK NUL

Hier is die wêreld nie 'n gebied nie: dit is 'n grens. Die Noordpool
verwelkom nie, vergewe nie, laat geen ruimte vir foute nie. Wit
heers as 'n absolute entiteit, stil en sonder geheue. Temperatuur is
nie meteorologiese data nie: dit is 'n roofdier. Die nag duur
maande lank, verpletter gedagtes, verwring mense se omtrekke,
sluk hulle wil in.

Die gemeenskappe is min, klein en geslote. Inuit, Yupik, Arktiese
volke woon waar niemand sou kies om te bly nie. Hier is elke
individueel noodsaaklik vir die oorlewing van die groep. As jy nie
nuttig is nie, word jy 'n las. En dié wat 'n las word, verdwyn in die
stilte, in die sneeu, in die logika van 'n omgewing wat geen
toegewings maak nie.

Die wetenskaplike basisse voeg 'n ander soort koue by: dié van hiërargieë. Hier is 'n vrou 'n seldsame teenwoordigheid, 'n anomalie wat moet aanpas of swig.

Op hierdie plek bestaan die begrip “verdwyning” nie. Daar is net die wit wat alles uitwis.

Inuit- en Yupik-vroue

Die Arktiese meisie word nie vertroetel nie: sy word voorberei. Sy leer vroeg om die koue, die donkerte en die honger te weerstaan. Sy moet nuttig word vir die stam, want hier is identiteit nie persoonlik nie. Dit is funksioneel. Die vrou dra die las van gesin en gemeenskap: kos, vuur, kinders, velle, sorg. Niemand praat oor regte nie. Niemand praat oor broosheid nie. Depressie bestaan, maar dit het geen naam nie. Geweld bestaan, maar dit het geen getuies nie.

Vrou van die wetenskaplike basisse

Opgevoed, bekwaam, gewoon aan dissipline. Sy kom aan as navorser, tegnikus en dokter. Sy ontdek gou dat die Noordpool geen kwalifikasies erken nie. Hier tel net geestelike taaiheid. Manlike hiërargieë oorheers haar, en enige teken van swakheid word as swakheid vertolk. Dit is 'n omgewing waar krag nie genoeg is nie: uiterste selfbeheersing word vereis.

Westerse vrou “van buite”

Grootgemaak in vryheid, kom sy aan in die oortuiging dat sy die koue kan oorwin. Maar die plek breek haar: eensaamheid, piepklein ruimtes, eindelose stiltes. Basisse is nie gemeenskappe nie, hulle is meganismes. En 'n vrou, binne 'n meganisme wat deur mans ontwerp is, moet veg om nie te verdwyn nie.

Die Reis na die Rand van die Wêreld

My buurman, Antonio, bekend as Nino, het jare lank gepraat oor die Noordkaap, die middernagson, die maande sonder donkerte. Dit was 'n droom wat hy in sy sak gehou het, soos iets onmoontliks. Een oggend in Mei het ek sy deurklokkie gelui en net dit gesê: “Pak jou tas. Ek is oor 'n uur terug. Ons is oor 30 dae terug.” Hy het my verbaas en gelukkig aangekyk. Sy vrou, bekommerd, het gevra wat ons planne is. “Om 'n droom agterna te jaag,” het ek geantwoord.

Ons het in die motor geklim. Ons vrouens het ons aangekyk asof ons mal is. Maar hierdie reis was eg. Nino was reeds vol vrae. “Waarheen gaan ons? Hoeveel geld moet ek saambring?” “Ontspan,” het ek vir hom gesê. “Ons sal oor 54 uur daar wees. Net 5 000 km. Ons is in die nuwe Range Rover. Geniet die rit.”

Elke 300 km moes ek stilhou: hy, twaalf jaar ouer as ek, het sy eie ritme gehad. Ek het water en vloeistowwe gehad; hy het koffie en liggaamlike behoeftes gehad. En hoe verder ons gery het, hoe meer het hy oor sy lewe gepraat. Dinge wat ek nooit sou geweet het nie as dit nie vir daardie eindelose pad was nie.

Twee mans alleen in 'n motor wat altyd oor vroue praat. Hy het net sy vrou geken. Ek het gelag. Ek het hom gerusgestel: “Ons is almal so.”

Hy het my gevra hoe ek dit regkry om by my positiewe te bly terwyl ek 60 uur bestuur. Ek het hom van Rusland vertel, toe ek op 22 vir 51 uur gery het om 'n vrou te ontmoet wat ek nog nooit ontmoet het nie. “Afstande is nie grense nie,” het ek vir hom gesê, “hulle is verskonings. Ek het nog nooit enige gehad nie.”

Die aankoms in die wit

Ons het Noorweë binnegegaan. 'n Herberg langs die pad. Ons sou die motor daar los en per slee verder gaan.

Die gids was toegedraai, ondeurdringbaar. Toe sy haar bril afhaal, het ek ontdek dat sy 'n vrou is. 'n Noorse vrou, stil, direk, ysig. Nino in die middel van die slee, sy voor, ek met my 190 cm agter, heel agteraan.

Dit was nog daglig. My horlosie het die tyd gewys, maar dit het my nie gesê of dit nag of oggend is nie. Dit was middernagson. Ons het die Noordkaap bereik.

Nino het gehuil. Hy het my omhels. Ek het laggend vir hom gesê: “Pasop... mense mag dink ons is gay.” Ons het gelag, maar ons was aan die rand van die wêreld.

Toe kom die ryp: -52°C .

Ingang tot die ware Arktika

Hulle het ons na 'n metaalhouer geneem om klere te verwissel. Uiters swaar, gewatteerde pakke, toegemaak met ingewikkelde ritssluiters.

Ek het vir die gids betaal. Nino is in 'n iglo by 'n paar mans gelos; ek is in 'n ander by 'n gesin gelos: 'n bejaarde man, tussen 70 en 80, en drie vroue tussen 30 en 50.

Dit was 'n geslote wêreld. Eenvoudig. Brutaal.

Die man het eenkant gestaan. Die vroue het die pas volgehou. En die badkamer was 'n heuwel vyf meter van die iglo af: die drolle het gevries voordat hulle die grond geraak het. My eerste piepie het 'n geel Arktiese ster geword. Dit was die Noorde wat my gegroet het.

Die middeljarige vrou, Magi, het 'n bietjie Engels gepraat. Die res was gebare, oë, hande. Die taal van die koue.

Toe ek nie seker was hoe om die pak te gebruik nie, het sy, sonder om te dink, aan my kruis geraak om my 'n versteekte ritssluiters te wys. Daar was geen kwaadwilligheid nie, geen verleentheid nie: net funksie. Oorlewing.

Die drie dae in die iglo

Hulle het kos gebring. Gerookte vis, rou vis, kabeljoulewer, walvispens. En haaibolletjies. Daar was geen keuse nie. Daar was geen alternatief nie. Dit was wat die natuur voorsien.

Toe het ek gedrink: 'n rooi vloeistof. Ek het gedink dit is wyn. Dit was gefiltreerde, gekookte, versoete walvisbloed. Ek het dit gedrink. Dit het my 'n krag gegee wat ek nog nooit tevore gevoel het nie. 'n Oer-energie. Ek het gedink dit is kokaïne. Nee. Dit was die Noorde wat die liggaam binnegaan.

Die vroue het my dopgehou. Die ou man het gaan jag. Ek het gerus en bloed gedrink. Drie dae sonder foon, internet, rekenaar, sonder Nino. Net ek en hulle.

Daar was geen nag nie. Net lig, vuur, ys en asem.

Die drie vroue het gaan lê om te slaap. Ek het 'n plek gesoek. Die jongste het haar arm opgelig en vir my gewink om nader te kom. Hulle het uitgebars van die lag. Ek het nie verstaan nie. Hulle het gesê ek is hulle “Kersfees”.

'n Manier om te sê dat ek aanvaar is.

Ek het probeer om hulle 'n bietjie geld te gee om dankie te sê. Hulle het geweier. Hulle wou net 'n drukkie hê. En 'n paar woorde in Kalabries om nader te voel.

Daar het ek die waarde van ware geskenke verstaan: dié wat nie gekoop of verkoop kan word nie.

Die gids se afskeid

Ná drie dae het die gids aangekom. Sy het 'n uur lank met die drie vroue gepraat. Ek was buite. Ek het nie verstaan wat hulle sê nie. Dit was nie my saak nie. Dit was hulle taal, hulle wêreld, hulle wet.

In die houer, terwyl ek besig was om uit te trek, het die gids ingekom. Nuuskierig. Direk. Noords. Sy het my styf omhels. Sy het my gesoen. Haar vel was so wit soos melk. Haar oë was so blou soos die Augustus-lug.

Sy het my gevra om haar weg te neem. Sy sou enigiets gedoen het om uit daardie wêreld te kom.

Ek het met respek geglimlag. Ek kon nie. Ek moes nie.

Ek het haar net een belofte gelaat: “As jy iets nodig het, skryf vir my 'n brief. Ek sal jou help.” Sy het selfs die geld geweier. Sy was 'n pragtige vrou, maar eensaam. 'n Eensaamheid wat nie van ver af gesien kan word nie. 'n Eensaamheid wat die koue nie vergewe nie.

Die terugkeer huis toe

Ons het Nino gaan haal. Hy was in die wolke. Hy wou nie teruggaan nie. Maar ek het 'n afspraak met sy vrou gehad.

Hy het almal van sy drie dae vertel. Ek het stilgebly. Ek het nooit iets met die man gedeel nie. Net met papier.

En so, terwyl Nino na sy wêreld teruggekeer het, was ek reeds op pad na 'n ander. 'n Ander bestemming. 'n Ander ontmoeting.

Welkom.

Epiloog

Die Noorde vat jou nie: dit verander jou. En dit gee jou nooit

heel terug nie. Mans kom na die Noordpool op soek na lig, stilte, foto's, drome. Vroue bly om te oorleef.

Mans vertel wat hulle gesien het. Vroue swyg oor wat hulle beleef het.

Mans keer terug. Vroue bly. Hulle bly in die koue, in huise van sneeu, in stiltes wat niemand hoor nie. Hulle bly om gemeenskappe te onderhou wat hulle nie vier nie. Hulle bly om kinders, bejaardes, vreemdelinge te beskerm. Hulle bly onsigbaar.

Ek het net een herinnering van daar af saamgeneem: 'n pragtige, ongelooflik pragtige vrou, maar alleen. Nie in 'n romantiese sin nie. In 'n menslike sin. In 'n tragiese sin.

Besinning

Die Noorde maak nie die liggaam dood nie. Dit maak teenwoordigheid dood. En wat oorbly, is wit: 'n plek waar vroue terselfdertyd leef en verdwyn.

Daarom skryf ek. Want uiterste plekke vertel nie hulle eie storie nie. En dié wat deur hulle reis, kan nie die luukse bekostig om stil te bly nie.

Nie ek nie. Nie ek nie. My land het my gebaar, en die res van die wêreld verwelkom my nie as 'n gas nie, maar as een van die familie.

Uit die absolute witheid van die Noorde het ek afgedaal in die absolute verwarring van die Verenigde State.

VERENIGDE STATE VAN AMERIKA

Die Onmoontlike Opdrag

Om agttien jaar lank vir 'n Amerikaanse maatskappy te werk, gee jou iets wat geen ander maatskappy in die wêreld kan nie: 'n werkskultuur, prosedures, 'n duidelike missie en 'n stelsel van waardes wat nie teorie is nie – hulle is daaglikse praktyk. Hulle verduidelik dit nie aan jou nie; hulle bou dit vir jou. En hulle doen dit sonder om jou toestemming te vra.

Ek was in die kantoor in New York toe ek 'n werk aangebied is wat ek my nooit voorgestel het nie. Nie 'n bevordering nie. Nie 'n oorplasing nie. 'n Eksperiment.

'n Vertroulike program, geskep om 'n model van menslike verhoudings binne die Verenigde State te valideer. Hulle het nie bestuurders, sielkundiges of opleiers gekies nie. Hulle het mense met 'n sekere soort werklike ervaring gekies. En my naam het opgekom – al was ek agttien jaar lank in verkope. Hulle het nie na die rol gekyk nie: hulle het na die verstand gekyk.

Die toets was eenvoudig om te verduidelik en uiters moeilik om te voltooi:

besoek die 50 Amerikaanse state in een jaar, kies self die stede en bly minstens 'n week in elkeen.

Die laaste twee weke sou 'n gedwonge vakansie wees. Hulle sou al die uitgawes dek. Ek moes net leef, waarneem, verstaan en elke Maandag 'n verslag indien. 'n Menslike, droë, presiese verslag.

Ek het die kontrak geteken. Ek het die huis laat weet. Hulle het niks gevra nie. Hulle wou net weet of die maandelikse voorrade

aangekom het. Ek was op die punt om 'n jaar in Amerika aan te pak. Hulle het, soos altyd, die volgende maand aangepak.

Om aan die veilige kant te wees, is my salaris direk in my bankrekening in Italië inbetaal. Dit was 'n beleefde manier om vir my te sê: “Moenie iets doms doen nie. Leef met wat jy het. Kom ons kyk wie jy regtig is.”

Eers vyftien jaar later het ek toegang gekry tot my oorspronklike verslae, die ontledings en die materiaal wat hulle oor my versamel het. Hierdie boek is daaruit gebore. Ek het goedkeuring gekry om dit te publiseer, op een voorwaarde: noem nooit die maatskappy wat dit bestel het nie.

Dit maak nie saak nie. Hierdie storie gaan nie oor logo's nie. Dit gaan oor 'n man in 'n land wat onmoontlik is om te verstaan tensy jy dit self beleef.

Begin ek by die verste punt?

Die logiese keuse was om by die kante te begin, nie by die middel nie. Om twee eenvoudige redes:

1. Ek was vars van die eksperiment af: hoë helderheid, maksimum aandag.
2. Deur by die uiterste te begin, kon ek die koers regstel en die reis skoon afsluit.

Ek hoef nie in Boston of Chicago te begin nie. Ek moes by 'n grens begin. By 'n plek wat net op papier Amerika was.

Ek het Juneau gekies, die hoofstad van Alaska. Geïsoleer. Slegs per boot of vliegtuig bereikbaar. 'n Stad wat aan niemand behoort nie. Die perfekte plek om te begin.

Optimaliseer Hulpbronne

Voor ek vertrek het, het ek gedoen wat 'n Amerikaner bo alles respekteer: ek het my soos 'n professionele mens georganiseer, nie soos 'n toeris nie.

Ek het drie van die gewildste lugrederye gebel, dié met die grootste binnelandse netwerke. In minder as 'n uur het ek 'n boekie van vyftig binnelandse vlugte teen 60% afslag gekoop.

Geen tydsbeperkings nie. Geen dagbeperkings nie. Geen beperkings nie. Net een voorwaarde: gebruik hulle binne 'n jaar.

Ek het dieselfde gedoen met hotelgroepe, Uber-taxi's en motorhuurmaatskappye, en toe 'n behoorlike skedule van die etappes, die metodes, maar nie die tye nie, opgestel.

Ek was gereed.

Dit was my eerste ware sukses. Die eerste teken was dat ek geweet het hoe om te beweeg. Amerika beloon dié wat optree, nie dié wat wag nie.

Toe die maatskappy die transaksie sien, het hulle gedoen wat 'n Amerikaanse kultuur altyd doen: hulle het die betroubaarheid nagegaan.

Was ek in staat om 'n jaar van voortdurende beweging te hanteer? Was ek in staat om onverwagte gebeure, afstande en noodgevalle te hanteer? Was ek onafhanklik?

Daarom het ek voor my vertrek nog 'n deurslaggewende besonderheid gereël:

Ek het seker gemaak dat ek 'n maandelikse kredietlimiet van minstens \$100 000 op my kredietkaart het.

Dit was nie bedoel om bestee te word nie. Dit was bedoel om te bewys dat ons dit kon bestuur. Amerikaners dink so: as jy nie outonomie het nie, het jy nie vryheid nie. En as jy nie vryheid het nie, kan jy nie geëvalueer word nie.

Van daardie oomblik af was die program nie meer 'n opdrag nie. Dit was 'n missie.

EN NOU REIS ONS REGTIG

Alaska is net deur geografie deel van die Verenigde State. Dit is 'n ander wêreld.

Dit is die plek waar vroue spoorloos verdwyn. Waar 'n klagte nooit sy bestemming bereik nie. Waar stede bloot beskaafde eilande is in die middel van 'n wilde kontinent.

Juneau was my eerste toets: 'n hoofstad sonder paaie wat dit met die res van die land verbind. 'n Stuk Amerika wat nie soos Amerika voel nie.

Hier het ek iets begin verstaan: die reis sou nie geografies wees nie. Dit sou menslik wees.

BLOK 1 (Volume I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – Kalifornië – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOK 2 (Volume II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOK 3 (Volume III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– Nieu-Mexiko

BLOK 4 (Volume IV)

New York – Washington

BLOK 5 (Volume V)

Noord-Carolina – Noord-Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsilvanië – Rhode Island – Suid-Carolina

BLOK 6 (Volume VI)

Suid-Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginië –
Wes-Virginië – Wisconsin – Wyoming

FLORIDA

Florida is 'n lewende paradoks.

Dit is die staat wat die wêreld as 'n vakansiebestemming sien:
strande, son, pretparke, palmbome, mengeldrankies, warm seë,
Miami, Orlando, Tampa. Kleure oral. 'n Voortdurende skyn van
geluk.

Maar dié wat daar woon, weet dat Florida ook dit is: – chroniese
armoede – onbekostigbare huurgeld – diepgaande ongelykheid –
roofsugtige toerisme – sikliese storms – seisoenwerk – brose
gemeenskappe – uiters hoë gesinsgeweld – bejaardes wat aan die
kantlyn gelos word.

Dit is 'n staat met twee gesigte: die poskaart vir die toeris en die
werklikheid vir die vroue wat dit regop hou. In Florida word daar

nie veel oor die afwesigheid van vroue gepraat nie. Dit skuil onder die sand, die see en die verpligte glimlagte. Maar dit is daar duidelik, elke dag.

Die welvarende vrou verdwyn weens sosiale oorlading, ewige onsekerheid, ontoereikende dienste, onsigbare rolle wat die ekonomie laat loop sonder erkenning.

Dit is 'n operasionele verdwyning, nie 'n simboliese een nie.

Die Versorger van Bejaardes – 52 jaar oud

Florida is Amerika se ouetehuis. Miljoene seniors woon hier, baie sonder gesinne, ander met ernstige gesondheidsprobleme.

Dit is nie die instellings wat hulle onderhou nie: dit is die vroue.

Sy is 'n versorger, 'n gesondheidsassistent en 'n werker in 'n verpleeginrigting. Sy werk dikwels in moeilike omstandighede: lang skofte, lae lone, moeilike pasiënte, private instellings wat op alles besuinig, en enorme verantwoordelikhede.

Sy moet liggame optel, medisyne toedien, skoonmaak, was, luister, kalmeer, vashou.

Sy het geen tyd vir haarself nie. Sy het geen geld om opsy te sit nie. Haar lewe draai om die broosheid van ander.

Haar afwesigheid is fisiek: daar is nie een dag wat werklik hare is nie.

As sy wegval, sal niemand haar vervang nie. Die stelsel kan homself nie sonder haar onderhou nie, maar dit maak asof dit kan.

Die Kelnerin in die Toeristegebied – 26 jaar oud

Florida floreer op toerisme. Toerisme floreer op vroue.

Sy werk in restaurante, hotelle, kroëë, oorde, pretparke, casino's, strandklubs. Sy het geen rooster nie: sy het skofte. Sy het geen stabiliteit nie: sy het seisoene. Sy het geen loopbaan nie: sy oorleef net.

Haar lewe is: – verpligte glimlagte – voortdurende versoeke – footijies wat die maand bepaal – arrogante kliënte – bestuurders wat haar binne 'n minuut vervang – voortdurende emosionele arbeid.

Snags kom sy laat op, moeg. Die volgende oggend begin sy weer.

Haar afwesigheid is moreel: vir toeriste bestaan sy nie. Sy is 'n diens, nie 'n mens nie.

Sy sien elke dag die see, maar dit is nie vir haar nie.

Die Immigrantevrou uit die Binnelande – 31

jaar oud

Ver van die strande en moderne stede af lê die ware Florida: lande, kweekhuise, klein, arm dorpies, handearbeid.

Die immigrantevrou – dikwels uit Latyns-Amerika of Haïti – dra alles wat die staat nie wil wys nie: – huisskoonmaak – landbou – voedselverpakking – swak betaalde dienste – informele kinderoppas – nagskofte in motelle. Hulle is bang vir die owerhede, leef van min en stuur geld huis toe. Baie is alleen, ander met klein kinders om in rowwe woonbuurte groot te maak.

Haar afwesigheid is ekonomies en taalkundig: sy praat nie goed Engels nie, sy weet nie hoe om hulp te vra nie, sy het geen werklike regte nie. Die stelsel gebruik haar. En wanneer sy nie meer nodig is nie, laat val dit haar.

Sy is die vrou wat Florida skoon hou sonder dat Florida haar bestaan erken.

Die Vrou Wat met die Storm Leef – 37 jaar oud

oud

Florida leef onder die voortdurende bedreiging van orkane. Elke seisoen bring angs: voorbereiding, sluiting, wag, hoop.

Wanneer die storm toeslaan, wie beskerm die huis, die kinders, die dokumente, die bietjie wat ons het? Altyd sy.

Baie vroue woon in: – mobiele huise – ou woonstelle – riskante kusgebiede – randwoonbuurte.

Elke orkaan beteken: ontruiming, verlies van werk, water van die vloer afwas, red wat min oorbly.

En dikwels beteken dit om dit alleen te doen.

Haar afwesigheid is omgewingsgebonde: die Staat belowe beskerming, maar dit is hulle wat die hardste getref word, gedwing om ineen te stort en van voor af te begin. Met elke storm verloor hulle iets wat niemand kan vergoed nie: krag, tyd, geestelike stabiliteit.

Epiloog – Florida

Florida leef in voortdurende kontras: absolute lig en absolute donkerte. Internasionale toerisme en plaaslike onsekerheid. Sigbare rykdom en strukturele armoede.

Vroue hier verdwyn nie oornag nie. Hulle kwyn stadig weg, tussen skofte, hitte, orkane, kliënte, bejaardes, kinders, onsekere werk en die onbekostigbare lewenskoste.

Die afwesigheid van vroue in Florida is nie 'n gebeurtenis nie. Dit is 'n proses.

'n Voortdurende aftrekking van energie, tyd, waardigheid en erkenning.

Die stelsel oorleef danksy hulle, maar gedra hom asof hulle nie bestaan nie.

Besinning – Florida

Florida leer een eenvoudige ding: vroulike afwesigheid kan kleurvol wees.

Dit verg nie die koue van Alaska, die geskiedenis van Alabama of die hardheid van Arizona om 'n vrou uit te wis nie.

Soms is dit genoeg: – 'n toeris wat nie kan sien nie – 'n bejaarde wat afhanklik is – 'n werkgewer wat uitbuit – 'n orkaan wat alles wegneem – 'n salaris wat nooit genoeg is nie – 'n onmoontlike huurgeld – 'n kultuur wat onsigbare werk nie erken nie. Florida is die plek waar vroue in die son werk, maar in die skaduwee leef.

En dit is waarom dit in hierdie volume is. Omdat dit die waarheid wys: selfs die gelukkigste plek ter wêreld kan die wreedste wees teenoor dié wat dit regop hou.

GEORGIA

Georgia is 'n tweeledige staat: modern aan die oppervlak, oeroud in die hart.

Atlanta beweeg vinnig: tegnologie, lughawens, musiek, universiteite, swart sakewêreld, nasionale politiek. Die res van die staat bly egter stilstaan: platteland, voedselbedrywe, godsdiens, konserwatisme, bestendige armoede.

Dit is 'n gebied wat burgerregtegeskiedenis gemaak het, maar baie van sy vroue agtergelaat het.

Georgia wis vroue nie met sigbare geweld uit nie. Dit wis hulle uit met die gewig van tradisie, met onwrikbare armoede, met gesinsverantwoordelikhede wat nie gedeel word nie, met harde, swak betaalde werk wat normaal lyk.

Hier is vroue die pilaar, die enjin, die middelpunt. En juis om hierdie rede word hulle as vanselfsprekend aanvaar, as vanselfsprekend aanvaar, gebruik, oorlaai, by besluite geïgnoreer.

Georgia is 'n staat wat op die skouers van vroue leef en hom gedra asof daardie las natuurlik is.

Die Vrou van die Voedselbedryf – 30 jaar oud

Georgia is een van Amerika se hoofstede van die hoender- en vleisbedryf. Reusagtige aanlegte, eindelose produksielyne, harde skofte, koue omgewings, voortdurende geraas.

Die vrou wat hier werk, staar dit in die gesig: – uitputtende eentonigheid – snye, kneusings, chroniese pyn – voortdurende toesig – druk van produksietye – brose kontrakte – lone wat nooit styg nie.

Die voedselbedryf staan nooit stil nie: nie vir siekte nie, nie vir swangerskap nie, nie vir gesinsprobleme nie.

As sy wegbly, sal iemand haar binne 'n halfuur vervang. Niemand vra waarom nie. Niemand kyk na wat sy op haar skouers dra nie.

Haar afwesigheid is industrieel: verminder tot 'n onderdeel van die masjien. 'n Nommer wat moet werk. Nie 'n lewe wat verstaan moet word nie.

Die Vrou van die Swart Gemeenskappe – 48 jaar oud

In swart Georgia is vroue alles: moeder, werker, gids, geestelike steun, historiese geheue.

Dit is sy wat die uitgebreide familie onderhou, wat binne en buite die huis werk, wat die kinders en dikwels ook die kleinkinders onderhou, wat hele gemeenskappe bymekaarhou wanneer die mans verdwyn weens onsekere werk, siekte, tronk of depressie.

Sy speel 'n enorme rol wat nooit erken word nie.

In Atlanta werk sy in: – skole– gesondheidsorg– kantore– openbare dienste– vervoer– bystand. In die landelike Suide nog meer: – landbou– winkels– kerke– sorg vir bejaardes– informele steun vir gebroke gesinne

Haar afwesigheid is sosiaal: almal gebruik haar, almal eis haar op, maar niemand plaas haar in die middel van die besluitneming nie.

Sy is die vrou wat 'n hele volk onderhou sonder om ooit te mag ineerstort.

Die Vrou Wat tussen Geloof en Beheer Leef –

44 jaar oud

Georgia is een van die mees godsdienstige state in Amerika. Die kerk hier is nie spiritualiteit nie: dit is sosiale organisasie.

Vir baie vroue is geloof hulle enigste asemruimte. Maar baie is vasgevang deur daardie selfde struktuur.

Starre rolle: – toegewyde eggenote– teenwoordige moeder– agtenswaardige vrou– aktiewe lid van die gemeenskap

Streng reëls: – moenie swakheid wys nie – moenie die familie “bevlak” nie – moenie die man in die openbaar weerspreek nie –

moenie van tradisionele rolle afwyk nie.

Vir baie vroue is godsdiens 'n toevlug. Vir ander is dit beheer.

Haar afwesigheid is kultureel: sy kan nie werklik uitdruk wie sy is nie, want die gemeenskap gee haar 'n voorafbepaalde beeld. Sy glimlag uit verpligting, nie uit keuse nie.

Die Onsigbare Vrou van die Buitewyke – 32 jaar oud

Buite Atlanta vertraag die tyd. Klein stede, minimale dienste, swak skole en byna geen vervoer nie.

Vroue hier leef 'n lewe vol klein probleme sonder oplossings: – lae lone – stygende huurgeld – ontoereikende skole – mediese sorg ver weg – wydverspreide verslawings – gebrek aan geleenthede – fisieke of eentonige werk.

Hulle werk in supermarkte, kitskosrestaurante, pakhuise, skoonmaakwerk en plaaslike winkels. Elke maand is daar 'n finansiële stryd. Elke jaar lyk dieselfde.

Haar afwesigheid is territoriaal: sy woon op 'n plek wat nie verander nie en wat haar nie laat verander nie.

Sy is vasgevang, nie deur 'n toe deur nie, maar deur 'n hele onbeweeglike geografie.

Epiloog – Georgia

Georgia is 'n staat wat van jou eis om te weet waar om te kyk. As jy na Atlanta kyk, dink jy jy sien moderniteit. As jy na die landelike Suide kyk, sien jy antieke geskiedenis. As jy na die bedrywe kyk, sien jy die hardste deel van die ekonomie. As jy na die gemeenskappe kyk, sien jy swaarkry vermom as normaliteit.

Vroue hier verdwyn nie skielik nie. Hulle slyt stadig uit onder: – starre tradisies – swaar arbeid – opgelegde rolle – sagte armoede – enorme verantwoordelikhede – gemeenskappe wat baie vra en min gee.

Die afwesigheid van vroue in Georgia is nie ’n leemte nie. Dit is ’n las.

’n Las wat vroue dra sonder om ooit te kla, omdat niemand om hulle hulle daaraan gewoonde gemaak het dat daar na hulle geluister word nie.

Besinning – Georgia

Georgia illustreer ’n harde waarheid: daar is state waar vroue nie deur trauma uitgewis word nie, maar deur gewoonte.

Dit is normaal dat sy volhou. Dit is normaal dat sy meer doen. Dit is normaal dat sy oral is. Dit is normaal dat sy nie ineenstort nie. Dit is normaal dat sy glimlag, selfs wanneer sy moeg is.

En wanneer iets “normaal” word, hou dit op om gesien te word.

Georgia leer dat afwesigheid deur tradisie self gebou kan word: openlike geweld is nie nodig nie, ’n sosiale rol wat dekades lank opgelê word, is genoeg.

Die vroue hier vra nie om sigbaarheid nie. Hulle vra bloot om nie verteer te word deur die stelsel wat hulle onderhou nie.

En dit is genoeg om dit in die hart van die volume te plaas.

HAWAII

Hawaii is die elegantste bedrog in die Verenigde State.

Vir die wêreld is dit die paradys: strande, turkoois water, branderplankry, perfekte klimaat, poskaarte, katalogustoerisme. Kleure oral, skynbare kalmte, skouspelagtige natuur.

Maar die ware Hawaii is heel anders: – uifers onbekostigbare lewenskoste – lae lone – gekonsentreerde grondbesit – toerisme wat hulpbronne verslind – gemarginaliseerde plaaslike gemeenskappe – uitgewiste of verkoopte identiteit – armoede wat agter perfekte landskappe verskuil word.

Vroue hier verdwyn nie weens ooglopende geweld nie. Hulle verdwyn omdat hulle in 'n land woon wat een beeld aan die wêreld verkoop en 'n ander verberg vir dié wat daarin woon.

Hulle afwesigheid is tweeledig: – onsigbaar in die toerismesifers – onsigbaar in die Amerikaanse kulturele vertelling.

Hawaii wis vroue nie met 'n enkele slag uit nie. Dit wis hulle uit met stadigheid. Met die ekonomie. Met toerisme wat geen ruimte laat nie. Met gesteelde identiteite.

Die Dame van die Gasvryheid – 34 jaar oud

Hawaii floreer op toerisme. Ontvangspersoneel, kelnerinne, huishoudsters, kamerdiens, spa's en toeriste-aktiwiteite. Vroue is hier die hart van hierdie stelsel.

Sy werk in omgewings wat perfek lyk, maar in die praktyk is dit: – hoë tempo – lae lone – voortdurende eise – onmoontlike ure – bestuurders wat verpligte glimlagte eis – kliënte wat haar dikwels behandel as “deel van die pakket”.

Sy leef met twee permanente probleme:

1. onaanvaarbare huurgeld (baie deel huise met 3-4 mense)

2. buitensporige lewenskoste (alles kos twee keer soveel

as op die vasteland)

Die natuurlike paradys is oral om haar, maar haar lewe is 'n daaglikse wedloop teen uitgawes.

Haar afwesigheid is ekonomies: sy werk in 'n paradys wat sy nie kan bekostig nie.

Die Inheemse Hawaise Vrou – 29 jaar oud

Die inheemse vrou is die hart van Hawaii en die mees benadeelde figuur.

Die geskiedenis is duidelik: kolonisasie, verlies van grondgebied, kulturele opleggings, indringende toerisme. Haar lewe is 'n balans tussen tradisie, familie, werk en kulturele weerstand.

Sy werk dikwels in noodsaaklike sektore: – skole – gesondheidsorg – gemeenskapsbystand – maatskaplike programme – tradisionele landbou – kulturele inisiatiewe.

Sy speel 'n enorme rol, maar word nie erken nie. Haar kultuur word aan die wêreld as folklore verkoop: danse, musiek en simbole wat in toeristevermaak omskep is.

Haar afwesigheid is kultureel: haar identiteit word gewys, maar nie gerespekteer nie.

Sy is oral teenwoordig as beeld, oral afwesig as stem.

Die Vrou Wat Gesinne van Verskeie

Geslagte Onderhou – 46 jaar oud In Hawaii is daar baie gesinne van verskeie geslagte: nie uit tradisie nie, maar uit ekonomiese

noodsaak.

Drie geslagte in dieselfde huis, dikwels klein: grootouers, ouers, kinders, broers en susters.

Die vrou hier is die ruggraat van die struktuur: – sy werk – sy kook – sy sorg vir die kinders – sy help die bejaardes – sy tree op as brug tussen verskillende tale – sy hou die rekeninge – sy hanteer probleme sonder hulp.

Sy het buitengewoon min vrye tyd. Byna geen persoonlike ruimte nie. 'n Enorme emosionele las.

Haar afwesigheid is huishoudelik: almal is van haar afhanklik, maar niemand sien haar vir wie sy werklik is nie.

Die gesin is haar krag en haar hok.

Die Vrou Leef tussen Afsondering en Natuur – 32

jaar oud

Buite Honolulu en die oorde is 'n diverse eilandgroep: afgeleë eilande, klein dorpies, afgesonderde gemeenskappe.

Hier is die werk: – landbou– visvang– instandhouding– klein dienste– noodsaaklike skole– gemeenskapsorg.

Die vrou leef 'n lewe wat van die Amerikaanse vasteland af eenvoudig lyk. Dit is hard: beperkte vervoer, gesondheidsdienste ver weg, byna geen geleenthede nie, wydverspreide verslawings, hemelhoë pryse en 'n geestelike afsondering wat normaal is.

Haar afwesigheid is geografies: sy leef buite die kaarte van die mag en die nasionale verbeelding.

Die natuur is skoonheid en eensaamheid.

Epiloog – Hawaii

Hawaii is 'n plek waar alles dubbel is: skoonheid en swoeg, rykdom en armoede, beeld en werklikheid, toerisme en ontworteling.

Vroue hier word nie deur die drama uitgewis nie, maar deur die ekonomie. Deur die geskiedenis. Deur die indringende toerisme. Deur die verpletterende lewenskoste. Deur die perfekte vertelling wat alles wys behalwe hulle.

Die afwesigheid van vroue in Hawaii word veroorsaak deur: – gesteelde identiteit – swak betaalde werk – verkoopte kultuur – veeleisende gesinne – geen persoonlike ruimte nie – onsekere toekoms.

Hawaii lyk lig. Dit is nie.

Besinning – Hawaii

Elke staat wys 'n ander gesig van afwesigheid. In Hawaii het afwesigheid die kleur van die see, die vorm van die sand, die stem van uitgebuite tradisie.

Hier is die vrou sigbaar as beeld en onsigbaar as mens. Sy word gebruik in toerismebemarking, in folklore wat aan besoekers verkoop word, in perfekte foto's van oorde.

Maar haar werklike lewe is: – duur – uitputtend – vol verantwoordelikhede – vol kompromieë – byna sonder sosiale groei.

Hawaii leer dat selfs die paradys gebou kan word op die afwesighede van dié wat dit bewoon.

En dit is waarom hierdie staat in die boek is: nie as 'n droomplek nie, maar as bewys dat die wêreld na die oppervlak kyk en dié

ignoreer wat die werklikheid regop hou.

IDAHO

Idaho is 'n staat wat in die skaduwee leef. Dit maak geen geraas nie, trek geen aandag nie, en die res van Amerika praat byna nooit daaroor nie.

Dit is berge, landbou, aartappels, vee, koue, afstande, stilte. Dit is 'n land ryk aan natuur en arm aan geleenthede. 'n Staat waar die tyd stadig beweeg, en vroue se lewens nog stadiger.

Idaho wis vroue nie met skouspelagtige geweld uit nie. Dit wis hulle uit met eensaamheid, starre godsdiens, gebrek aan dienste, geografiese afstand, verspreide armoede en 'n kultuur wat dit as vanselfsprekend aanvaar dat vroue alles bymekaarhou. Die afwesigheid van vroue hier is 'n produk van geografie: die ruimtes is enorm, die hulpbronne min, die gemeenskappe geslote.

Die Vrou van die Landbou – 36 jaar oud

Idaho floreer op landbou en veeteelt. Vroue was nog altyd deel van die waardeketting. Hulle word nie “hulp” genoem nie, maar omdat sonder hulle niks werk nie.

Sy werk op die lande, in die stalle, bestuur die huis en die kinders, dikwels sonder om self te onderskei tussen werk en privaat lewe.

Opstaan voor dagbreek, diere, yskoue water, skoonmaak, oes, maaltye vir almal voorberei. Geen af dae nie. Geen afsonderlike betaling nie. Dit is alles “familie”.

Haar afwesigheid is ekonomies: sy werk soos 'n man, maar amptelik “werk sy nie”.

Sy verskyn nie in salarisse, dokumente of statistieke nie. Sy bestaan net in inspanning.

Die Vrou van die Konserwatiewe Kerke – 42 jaar oud

oud

Idaho het 'n sterk, dikwels konserwatiewe, godsdienstige teenwoordigheid. Hier moet vroue spesifieke modelle beliggaam: moeder, eggenote, toegewyde figuur, stil, agtenswaardig, altyd beskikbaar.

Die gemeenskap kyk toe. Oordeel. Korregeer.

Sy kan dit nie bekostig om uit haar rol te stap nie: elke afwyking is 'n vlek op die familie. Haar afwesigheid is kultureel: sy verdwyn nie fisiek nie; sy verdwyn binne die rol wat aan haar toegeken is.

Sy is oral teenwoordig, maar sy kan haar nie uitdruk nie.

Die Vrou van die Onsigbare Werk – 30 jaar oud

Buite die landbougebiede en kerke is daar klein dorpe: Nampa, Idaho Falls, Pocatello.

Hier werk die vrou as: – kassier– skoonmaker– inbelsentrum– operateur– winkelassistent– kitskoswerker– skoolassistent.

Werk wat hele gemeenskappe onderhou, maar nie loopbane bou nie, nie groei toelaat of sekuriteit waarborg nie.

Haar afwesigheid is sosiaal: haar lewe word nie deur die politiek as “belangrik” beskou nie, dit kom nie in ontwikkelingsprogramme nie, dit verskyn nie in die openbare gesprek nie.

Sy is die vrou wat die “normale” Idaho aan die gang hou, die een oor wie niemand praat nie.

Die Vrou Wat in die Afstand Leef – 51 jaar oud

In Idaho is huise en gemeenskappe ure van mekaar af. Lang paaie, hospitale ver weg, min skole en min winkels.

Die vrou wat hier woon, staar dit in die gesig: – geestelike afsondering – strawwe winters – gesondheidsdienste ver weg – ewigdurende wagtye vir hulp – ’n heeltemal huislike lewe – wydverspreide verslawings – verborge armoede. As ’n noodgeval gebeur, is sy alleen. As sy ’n probleem het, wag sy. As sy moeg is, sien niemand dit nie.

Haar afwesigheid is geografies: sy verdwyn in die afstand. Sy bestaan, maar buite die kaart.

Epiloog – Idaho

Idaho is ’n staat van woude, berge en stilte. En in stilte raak vroue makliker verlore.

Haar afwesigheid is nie ’n skandaal nie, dit is nie nuus nie, dit is nie ’n syfer nie. Dit is ’n daaglikse leemte geskep deur: – starre rolle – veeleisende plattelandse lewe – moeilike geografie – swak ekonomie – godsdiens wat oplê en nie luister nie.

Idaho wond nie met geraas nie. Dit wond met onverskilligheid.

Besinning – Idaho

Elke staat het ’n vorm van afwesigheid. In Idaho neem afwesigheid die vorm van afstand aan.

Hier word die vrou nie uit die stelsel gestoot nie: die stelsel sien haar nie eens nie.

Sy is onsigbaar omdat sy leef waar niks uitkom nie: geen inligting nie, geen gesondheidsorg nie, geen politiek nie, geen geleentheid

nie.

Idaho wys dat dit nie 'n tragedie verg om die teenwoordigheid van vroue uit te wis nie. Al wat nodig is, is 'n land wat stadiger as die lewe beweeg.

En dit is waarom hierdie staat in die volume is: omdat sy afwesigheid geen geraas maak nie, maar soos 'n berg weeg.

ILLINOIS

Illinois is 'n staat van uiterste kontraste. Chicago is 'n uitgestrekte metropool, die industriële en finansiële hart van die Midde-Weste. 'n Kulturele reus, gewelddadig, kreatief en versplinterd. Die res van die staat is 'n ander storie: platteland, klein dorpe, landbou, verborge armoede en 'n konserwatiewe ingesteldheid.

Dit is 'n tweeledige gebied: metropool en platteland, moderniteit en verval, geleentheid en mislukking, universiteite en verlate woonbuurte.

In Illinois verdwyn vroue nie om net een rede nie. Hulle verdwyn omdat hulle met te veel verskillende wêreldes moet jongleer, te veel gebroke stelsels, te veel daaglikse eise wat nooit eindig nie.

Haar afwesigheid is stedelik, landelik, ekonomies en sosiaal. Dit hang af van waar sy woon, maar die uitwerking is dieselfde: sy dra 'n las, nie erkenning nie.

Die Vrou uit Chicago se Rowwe Woonbuurte –

32 jaar oud Chicago is twee stede in een: die een wat in die fliëks verskyn en die een waarna niemand wil kyk nie.

Sy woon in die tweede. Woonbuurte waar: – geweld normaal is – skole swak is – winkels sluit – gesondheidsorg te duur is – die

regering nie uitreik nie— die polisie laat kom of swak kom.

Sy werk waar sy kan: kitskosrestaurante, supermarkte, skoonmaakwerk, swak betaalde dagsorg, minimale bystand. Haar probleem is nie een nie: daar is tien op een slag. Kinders om te beskerm, huurgeld om te betaal, stadige vervoer, onmoontlike roosters, 'n vyandige omgewing.

Haar afwesigheid is stedelik: sy woon in 'n wêreldberoemde stad wat nooit na haar kant toe kyk nie.

Die Vrou van Hospitale en Klinieke – 44 jaar oud

Illinois het van die belangrikste mediese instellings in die land. Agter daardie indrukwekkende name is duisende vroue: verpleegsters, tegnisi, operateurs, versorgers en ondersteuningspersoneel.

Dit is hulle wat die volgende aan die gang hou: – noodafdelings – oorlaaide afdelings – brose pasiënte – nagskofte – voortdurende noodgevalle.

Dit is 'n werk wat jou geen blaaskans gee nie, wat jou fisiek en geestelik uitput.

Haar afwesigheid is operasioneel: as sy ophou, stort die hele stelsel ineen, maar haar stem weeg nie soveel soos haar werk nie.

Sy is die vrou wat almal genees sonder dat iemand haar genees.

Die Plattelandse Vrou – 50 jaar oud

Buite Chicago en ver van die universiteite lê 'n landelike Illinois wat min mense ken: uitgestrekte lande, leë paaie, klein skole, hospitale ver weg.

Vroue hier leef 'n moeilike werklikheid: – seisoenale landbou – 'n totaal huislike lewe – geslote gemeenskappe – min dienste – wydverspreide verslawings onder mans – geestelike afsondering. Sy het geen geleenthede nie. Sy het geen alternatiewe nie. Sy het geen ondersteuningsnetwerk nie.

Haar afwesigheid is territoriaal: sy verdwyn in die afstand, nie omdat sy niks werd is nie, maar omdat sy leef waar die wêreld nie kan uitkom nie.

Die Latina-diensvrou – 29 jaar oud

Illinois het 'n groot Latino-gemeenskap, veral in Chicago en sy industriële voorstede.

Immigrantevroue is die onsigbare pilaar van hele sektore: – spysenieringsdienste – skoonmaak – sorg vir bejaardes – hotelle – ligte fabrieke – kinderopas – verspreiding.

Sy werk hard. Sy verdien min. Sy werk twee poste. Sy praat Engels so goed as wat sy kan. Sy maak haar kinders alleen groot, of byna alleen.

Sy is die vrou wat ander toelaat om gemaklik te leef sonder om ooit dieselfde ruimte te kry.

Haar afwesigheid is ekonomies en taalkundig: sy het geen stem nie, geen beskerming nie, geen tyd om te kla nie.

Epiloog – Illinois

Illinois is 'n ingewikkelde en veeleisende staat. Daar is nie net een vroulike afwesigheid nie. Daar is minstens vier, almal verskillend, almal werklik:

– stedelik – gesondheid – landelik – migrant

Die toneel verander, maar die uitkoms nie: vroue doen alles wat die Staat opgehou het om te doen.

En terwyl sy volhou, verdwyn sy. Illinois wis vroue nie uit omdat dit hulle ignoreer nie. Dit wis hulle uit omdat dit hulle as vanselfsprekend aanvaar.

Besinning – Illinois

Elke staat demonstreer die waarheid. Illinois demonstreer dít:

Selfs wanneer 'n vrou oral is, kan sy afwesig wees van alles wat saak maak.

Sy is in hospitaalskofte, in arm woonbuurte, op afgesonderde platteland, in die onsigbare werk van die Latino-ekonomie.

Sy is teenwoordig in elke noodsaaklike funksie, maar uitgesluit van elke tafel waar die toekoms van die Staat besluit word.

Die afwesigheid van vroue in Illinois is eweredig aan hulle bydrae: hoe meer hulle volhou, hoe minder word hulle gesien.

En dit is juis hierdie gebrekkige vergelyking wat hierdie hoofstuk noodsaaklik maak.

INDIANA

Indiana is 'n staat wat op gewoontes floreer, nie op verandering nie. Dit is Middel-Amerika, die soort wat nie die nuus haal nie, wat niks eis nie, wat met sy dag voortgaan asof alles dieselfde sal bly.

Dit is 'n land van: – konserwatiewe Christendom – landbou – klein dorpe – meganiese bedrywe – eindelose snelweë – 'n stadige pas wat moegheid nie vergewe nie. Dit is nie 'n staat wat ontplof nie. Dit is 'n staat wat verteer. Dag ná dag.

Vroue hier verdwyn nie weens ooglopende trauma nie. Hulle verdwyn omdat hulle moet klaarkom met 'n struktuur wat nie vir hulle ontwerp is nie: gesin, werk, godsdiens, starre rolle, klein gemeenskappe, swaar verwagtinge.

Vroulike afwesigheid in Indiana is normaal.

Sosiaal aanvaar. Asof dit natuurlik is dat vroue tweederangs is.

Die Fabrieksvrou – 33 jaar oud

Indiana is vol fabrieke: motors, enjins, onderdele, masjinerie. Lang, eentonige, raserige produksielyste.

Die vrou hier werk in: – montering – inspeksies – monteeryste – gehaltebeheer – industriële pakhuse.

Harde pas, uitputtende skofte, 'n liggaam wat verslyt.

Lone is genoeg, maar hulle bevry nie. Die lewe bly dieselfde: huis → fabriek → huis.

Haar afwesigheid is fisiek: die werk verteer haar voor die ouderdom van veertig. Pyn, rug, arms, knieë. 'n Liggaam wat die handtekening van die produksiestelsel dra.

Sy is die vrou wat die enjin van Amerika vervaardig sonder om te kan bekostig wat sy bou.

Die Vrou van die Evangeliese Kerke – 45 jaar oud

oud

Indiana is een van die mees godsdienstige state in die Midde-Weste. Evangeliese kerke is oral, met hegte gemeenskappe en duidelik omskrewe rolle.

Hier leef vroue binne 'n presiese omtrek: – eggenote – moeder – opvoeder – toegewyde teenwoordigheid – morele figuur van die gesin.

Die probleem is nie die geloof nie. Die probleem is die sosiale beheer wat dit omring.

As sy skei, word sy veroordeel. As sy haar lewe verander, word sy afgesonder. As sy nie die reëls volg nie, word sy 'n slegte voorbeeld.

Haar afwesigheid is kultureel: sy kan haar nie wys soos sy is nie, net soos sy behoort te wees.

Sy is oral teenwoordig, maar altyd as 'n opgelegde rol.

Die Plattelandse Vrou – 51 jaar oud

Buite die klein dorpe en fabrieke lê die landelike Indiana: uitgestrekte lande, verspreide huise, klein gemeenskappe, lang stiltes.

Vroue hier leef sonder steun: – min dokters – geen vervoer nie – winkels ver weg – skole met minimale hulpbronne – seisoenale landbouwerk – totale huishoudelike verantwoordelikhede.

Sy het geen marges nie. Sy het geen veiligheidsnet nie. Sy het geen alternatiewe nie. Haar afwesigheid is geografies: sy woon te ver van alles af, en niemand bou dienste om haar te bereik nie.

Dit is 'n stadige, vergete Amerika, en sy is daar vasgevang.

Die Vrou van die Minimum Dienste – 29 jaar oud

In die stede van Indiana – Fort Wayne, Evansville, South Bend – dra vroue die werk wat niemand wil sien nie:

– swak betaalde kassier – skoonmaker – kelnerin in kitskoskettings – versorger van bejaardes – werknemer in ’n geriefswinkel – informele kinderoppasser

Sy werk baie, verdien min en leef ewig in die volgende maand.

Haar probleem is nie net finansieel nie. Dit is geestelik: sy sien geen toekoms nie. Sy sien geen groei nie. Sy sien geen moontlikheid van verbetering nie.

Haar afwesigheid is sosiaal: sy is noodsaaklik vir almal se daaglikse lewe en terselfdertyd word sy behandel asof sy binne ’n minuut vervang kan word.

Epiloog – Indiana

Indiana is ’n statiese staat. En in statiese tye raak vroue vinniger die pad kwyd.

Daar is geen groot revolusies hier nie, daar is geen groot hervormings nie, daar is geen stoot na verandering nie.

Die vrou dra: die gesin, die werk, die gemeenskap, die godsdiens.

En terwyl sy volhou, verdwyn sy. Haar afwesigheid is van normaliteit gemaak: dit is nie nuus nie, dit is nie ’n skandaal nie, dit is nie ’n noodgeval nie.

Dit is ’n stadige en voortdurende aftrekking.

Besinning – Indiana

Elke staat het ’n vorm van afwesigheid. In Indiana is dit die vorm van roetine.

Hier kom die vrou en leef met onsigbaarheid wat van drie kragte kom: – tradisie – werk wat nie gesien word nie – gemeenskappe

wat oordeel in plaas van luister.

Normaliteit word 'n hok. Rol word identiteit. Inspanning word plig.

Indiana leer dat vroulike afwesigheid sonder kwaadwilligheid gebou kan word: as niemand ooit vra hoe dit regtig met 'n vrou gaan nie.

En dit is waarom hierdie staat in die boek is: omdat dit nie 'n tragedie verg om 'n mens uit te wis nie. Die alledaagse lewe is genoeg.

IOWA

Iowa is die landbouhartland van Amerika. Eindelose vlaktes mielies, sojabone, plase, silo's, reguit paaie, huise ver van mekaar. Van buite af lyk dit soos 'n eenvoudige staat: werk, gesin, stilte. Maar dié wat daar woon, weet dat eenvoud 'n masker is. Daaragter lê 'n kompleksiteit wat niemand verduidelik nie.

Iowa is nie modern of agterlik nie: dit staan stil. 'n Soliede, landboukundige, konserwatiewe, praktiese stilstand. 'n Staat waar die siklus van die aarde alles besluit, en vroue moet aanpas by 'n ritme wat hulle lewens nie in ag neem nie.

Hier verdwyn vroue nie weens dramatiese gebeure nie. Hulle verdwyn weens voortdurende moegheid, onveranderde rolle, die gebrek aan alternatiewe, 'n uitgestrekte, leë land wat hulle tyd, energie en identiteit opvreet.

Die afwesigheid van vroue in Iowa is landboukundig, huishoudelik en geestelik. Dit is 'n stadige verdwyning wat niemand sien nie, omdat dit “normaal” lyk.

Die Plaasvrou – 37 jaar oud

Sy “help” nie op die plaas nie. Sy werk altyd.

Sy word wakker voor dagbreek, versorg die diere, maak gereedskap gereed, versorg die gewasse, maak skoon, kook, organiseer, bestuur, herstel. Dit is ’n siklus wat nooit eindig nie: seisoen ná seisoen, jaar ná jaar.

Sy het geen salaris nie. Sy het geen werksure nie. Sy het geen beskerming nie.

Werk word as “familie” beskou, en verdwyn dus uit syfers, rekeninge en erkenning.

Haar afwesigheid is ekonomies: sy doen 50% van die werk, maar sy is nêrens te vinde nie.

Sy is noodsaaklik, maar sy bestaan nie in die dokumente nie.

Die Vrou Wat tussen Godsdiens en

Gemeenskap Leef – 45 jaar oud Kerke in die klein dorpie van Iowa het meer invloed as die regering. Hulle besluit rolle, gedrag en grense. En vir vroue is die draaiboek altyd dieselfde:

– moeder – eggenote – agtenswaardige figuur – betrokke by die gemeenskap – nooit uit die pas nie

Sy kan nie sonder stigma skei nie. Sy kan nie haar lewe sonder kritiek verander nie. Sy kan haar nie broos wys sonder “ingryping” van die gemeenskap nie.

Haar afwesigheid is kultureel: haar identiteit is nie haar eie nie, dit behoort aan die gemeenskap.

Sy leef binne ’n rol, nie binne haarself nie.

Die Vrou van die Minimum Werk – 31 jaar oud

In middelgroot stede – Des Moines, Cedar Rapids, Davenport –
beklee vroue die poste wat die hele staat onderhou:

– kassier – skoonmaker – kelnerin – kitskoswerkers – personeel
in verpleeginrigtings – kinderoppassers – laagbetaalde versorgers
van bejaardes

Lang skofte, lae lone, geen mobiliteit nie.

Haar lewe is 'n som van klein inspannings: propvol roosters,
kinders, uitgawes, petrol, stygende huurgeld, salarisse wat nooit
verander nie. Haar afwesigheid is sosiaal: sonder haar staan alles
stil, maar niemand beskou haar as 'n sleutelfiguur in die ekonomie
nie.

Sy is vervangbaar, al is sy eintlik nie vervangbaar nie.

Die Vrou Wat in die Afstand Leef – 52 jaar oud

Iowa is reusagtig. Daar is huise 30, 40 of 50 minute van 'n
supermark af. 'n Kliniek kan 'n uur se ry ver wees. Skole is yl
versprei. Vervoer bestaan byna nie.

Die vrou wat hier woon, staar dit in die gesig: – strawwe winters –
noodgevalle sonder hulp – siektes wat sy self hanteer – geestelike
afsondering – totale verantwoordelikheid vir die huis en die
kinders – gebrek aan stimulasie, netwerke, gemeenskappe naby.

As iets gebeur, is daar ure lank niemand nie. As sy emosioneel
ineenstort, het sy niemand om te vertel nie. As sy 'n probleem het,
hanteer sy dit so goed as wat sy kan.

Haar afwesigheid is geografies: sy verdwyn in die afstand. 'n
Afstand wat die wêreld nie sien nie, omdat dit dit nie beleef nie.

Epiloog – Iowa

Iowa is 'n staat wat op stil arbeid floreer. Die grond maak geen geluid nie. En die vroue wat dit regop hou, ook nie.

Hulle afwesigheid is daaglik: nie opvallend nie, nie sigbaar nie, nie aangemeld nie. Hulle onderhou die gesin, die plaas, die werk en die gemeenskap. En terwyl hulle hulself onderhou, verdwyn hulle in pligte.

Iowa wis vroue nie uit nie. Dit kyk net nie na hulle nie.

Besinning – Iowa

Elke staat onthul 'n kant van afwesigheid. In Iowa neem afwesigheid die vorm aan van swaar normaliteit.

Dit is die idee dat “dit nog altyd so gedoen is”, dat vroue moet onderhou, nie eis nie, dat hulle swoeg natuurlik is, dat hulle stem minder belangrik is as die grond, die gesin, die landbouritme.

Iowa leer dat vroulike afwesigheid nie geweld vereis nie. 'n Onbevraagtekende tradisie is genoeg.

En dit is waarom dit deel van die boek is: om die Amerika te wys wat nie verander nie en die vroue wat die prys van sy onbeweeglikheid betaal.

KANSAS

Kansas is 'n uitgestrekte, leë ruimte. Lande, wind, reguit paaie, ewige horisonne. Vir baie is dit bloot 'n deurgang tussen belangriker state. Vir dié wat daar woon, is dit 'n geografie wat hulle lewens vorm: afsondering, tradisie, landbouarbeid, klein gemeenskappe wat stadig verander, as hulle ooit verander.

Kansas maak vroue nie met sigbare geweld dood nie. Dit maak hulle dood met herhaling, eensaamheid, gebrek aan alternatiewe, 'n kultuur wat nie 'n duim padgee nie.

Dit is 'n staat waar alles weeg: die pad, die afstand, godsdiens, landbouwerk, die oordeel van die gemeenskap.

Die vrou hier verdwyn nie weens 'n gebeurtenis nie. Sy verdwyn weens 'n ritme. 'n Ritme wat haar nooit in die middel plaas nie.

Die Vrou van die Groot Plase – 38 jaar oud

Kansas floreer op industriële landbou. Reusagtige masjinerie, intensiewe oeste en werk wat nooit eindig nie.

Hier is vroue 'n noodsaaklike deel van die waardeketting: – hulle bestuur voertuie – hulle sorg vir diere – hulle bestuur die gesinsrekeninge – hulle reël maaltye vir almal – hulle hou tye, saad, oeste dop – hulle doen instandhouding – hulle sorg vir die huis en die kinders.

Sy werk net soveel soos 'n man, dikwels meer. Maar amptelik is sy 'n “huisvrou”.

Haar afwesigheid is ekonomies: sy skep waarde, maar verskyn nie in inkomste, dokumente of statistieke nie.

Sy is 'n pilaar sonder erkenning.

Die Vrou van die Klein Gemeenskappe – 47 jaar oud

Klein dorpies in Kansas werk soos geslote organismes. Almal ken mekaar. Almal lewer kommentaar op mekaar. Almal oordeel mekaar. Vroue leef starre rolle: – moeder – eggenote – toegewyde figuur – voortdurende teenwoordigheid in die kerk – steun van die gemeenskap – betrokkenheid by plaaslike skole.

Sy kan nie haar lewe verander sonder om dopgehou te word nie.
Sy kan nie uitmekaarval sonder om 'n etiket te kry nie. Sy kan
haarself nie herskep sonder om geoordeel te word nie.

Haar afwesigheid is kultureel: sy behoort nie aan haarself nie; sy
behoort aan die gemeenskap.

Sy is nie vry nie: sy is funksioneel.

Die Vrou Wat in Minimale Dienste Werk – 33

jaar oud

In middelgroot stede – Wichita, Topeka, Overland Park – doen
vroue die basiese werk van die samelewing:

– kassier – skoonmaker – kruidenierswinkelwerknemer –
kelnerin – werker in 'n verpleeginrigting – skoolassistent

Sy werk hard, verdien min. Sy het geen groei nie, geen loopbaan
nie, geen gereedskap nie.

Haar lewe bestaan uit: onstabiele skofte, kinders om na te kyk,
swak openbare dienste en huurgeld wat die helfte van haar salaris
opvreet.

Haar afwesigheid is sosiaal: sy doen alles, maar vir die Staat is sy
nie 'n prioriteit nie.

Sy is vervangbaar. En dit wis haar uit.

Die Vrou Wat in die Afstand Leef – 53 jaar oud

Kansas is uitgestrek. Verspreide huise, eindelose paaie, dorpe wat
dosyne kilometers van mekaar af lê.

Die vrou wat hier woon, staar totale eensaamheid in die gesig: –
hospitale ver weg – skaars skole – swak vervoer – min bure – byna

geen sosiale steun nie.

Die winter is lank. Die somer is straf. En alles – elke probleem – val op haar.

As die motor onklaar raak, wag sy. As sy 'n dokter nodig het, ry sy ure lank. As sy emosioneel ineenstort, het sy geen netwerk nie.

Haar afwesigheid is geografies: sy verdwyn in 'n gebied wat nie gebou is om haar te beskerm nie, maar net om deurkruis te word.

Epiloog – Kansas

Kansas is 'n eenvoudige staat. Maar sy eenvoud is bedrieglik. Agter die stilte, die lande, die wind en die leë strate lê 'n voortdurende stryd wat niemand sien nie.

Hier dra vroue alles wat die staat aan die gang hou: grond, huis, gesin, gemeenskap, werk.

En terwyl sy volhou, verdwyn sy.

Haar afwesigheid bestaan uit: – starre rolle – afsondering – naamlose landbouwerk – minimale dienste – geestelike en fisieke afstand. Kansas wys vroue nie met trauma uit nie. Dit wys hulle uit met gewoonte.

Besinning – Kansas

Elke staat onthul 'n vorm van afwesigheid. Kansas onthul die stilste van almal: dié wat deur geografie en tradisie gebou is.

Hier kan 'n vrou haar hele lewe binne 'n rol leef, binne 'n afstand, binne 'n onerkende werk, sonder om ooit die tyd of ruimte te hê om te dink oor wie sy werklik is.

Kansas leer dat die afwesigheid van vroue nie uiterste geweld of armoede vereis nie. Al wat nodig is, is 'n land wat nie verander nie en 'n kultuur wat nie luister nie.

En dit is waarom hierdie staat hier is: om te wys hoe die landelike Amerika vroue belas sonder om dit ooit te erken.

Ferdinando Frega